

Знаете, че тѣж бѣдѣ не нанесохъ азъ самъ себѣ. Слѣдъ малко время ще премине, или поне не ще совсѣмъ да мя обори; никога не ще ми похыти блаженство-то. Негова-та веселость трая дори до послѣдній чясъ на живота му.

Като говоряше Теофилъ, пристѣпи слуга отъ начяльника, и подаде му едно писмо. Теофилъ го распечати съ голѣмѣ тихость, и прочете:

«Любезный ми друже Теофиле! Азъ тя много преогорчихъ, зачто хванѣхъ вѣрѣ на единъ непотрѣбенъ твой клеветникъ, на когото коварство-то ся откря, и твоя-та невинность уцѣлѣ. Азъ ся сега кажъ за свое-то лекковѣрие, и молѣ да простишь твоего начяльника, който тя искренно почита».

Не ли ти думахъ, сосѣде, иззыка Теофилъ, отъ какъ прочете писмо-то, че начяльникъ-тъ е человекъ правъ, и че не сѣмъ поднѣлъ въ голѣмѣ бѣдѣ? Но ако, да речемъ така, не бы можялъ да откряе той на клеветника ми злобѣ-тѣ, и ако бы го побѣдилъ гнѣвъ-тъ му да издаде на мене сѣдъ своеволенъ, който да растури счястие-то ми; въ таково обстоятелство быхъ окаявалъ и него и клеветника ми: него за прельщеніе-то и лекковѣрие-то, а клеветника за злобѣ-тѣ му; а самъ себе щяхъ да смотрѣвамъ като поблагополученъ и отъ двамата, ако да быхъ былъ и въ темницѣ и въ веригы. Видите, дѣца мои, что е чиста сѣвѣсть! Който жима, той ся слабо бои отъ зло, или ако му ся и